

MAGGIE STIEFVATER

The background of the entire page is a silhouette illustration. In the center, a man stands with his hands in his pockets, looking towards a bright sunset over a city skyline. To his left, a dog is walking. The scene is framed by palm trees on both sides. The sky transitions from a deep orange near the horizon to a lighter yellow where the sun is.

viettelys

WSOY

MAGGIE STIEFVATER

viettelys

Suomentanut Marja Helanen

Sitaatin Lewis Carrollin kirjasta *Alicen seikkailut ihmemaassa*
suomentanut Alice Martin, WSOY 1995

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

Sinner

COPYRIGHT © 2014 MAGGIE STIEFVATER

ALL RIGHTS RESERVED.

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH SCHOLASTIC INC.,

557 BROADWAY, NEW YORK, NY 10012, USA.

ISBN 978-951-0-40548-2

PAINETTU EU:SSA

Tämä on lukijoille, jotka ovat aina paikalla.
Tiedätte keitä olette.

»Alas, alas, alas. Eikö alastulo ikinä loppuisi?»

LEWIS CARROLL, *Alicen seikkailut ihmemaassa*

»Siellä missä sinä olit, on maailmassa reikä, jota huomaan
kiertäväni jatkuvasti päiväsaikaan ja johon yöllä putoan.

Minun on sinua hiton ikävä.»

EDNA ST. VINCENT MILLAY, *Letters*

EI IHAN LOPPU VAAN VÄHÄN ENNEN

Minä olen ihmissusi Los Angelesissa.

Kysyit, miksi tein sen.

Ai minkä?

– Koko jutun, Cole. Kaiken.

Sinä, liioittelija, et todella tarkoita *kaikkea*. Tarkoitat viittä viime viikkoa. Tarkoitat sitä, että poltin työpaikkasi poroksi. Sitä, että minut potkittiin ulos ainoasta sushiravintolasta, josta sinä pidit. Sitä, että venyitin lempileggingsisi ja rikoin ne juostessani kyttyä pakoon.

Tarkoitat sitä, miksi palasin tänne.

Se ei ole kaikki, vaikka siltä se nyt tuntuu.

Tiedän, miksi teit sen.

Ai jaa?

Teit sen vain siksi, että voisit sanoa: »Minä olen ihmissusi Los Angelesissa.»

Väität minulle aina, että duunaan juttuja vain siksi, että ne näyttävät hyvältä televisiossa, tai sanon jotain, koska tiedän, että siitä saa myöhemmin mahtavat laulunsanat, tai teen jotain, koska näytän omasta mielestäni hyvältä niin tehdessäni. Sanot sen aivan kuin minulla olisi valinnanvaraa. Jutut osuvat minun silmiini ja korviini ja tunkevat huokosteni läpi, ja reseptorini alkavat sykkiä levottomasti ja hermosoluni tykittävät, ja siinä vaiheessa kun kaikki ehtii aivoihini asti ja tulee toiselta puolelta ulos, se on muuttunut eri lajiksi, pikseleiksi tai raidoiksi, kiiltäviksi tai mat-

tapintaisiksi. En mahda mitään sille, millaiseksi minut on tehty. Olen esiintyjä, laulaja, ihmissusi, syntinen.

Vaikka laulan sen yleisölle, ei se tee sitä valheeksi.

Jos me selviydymme tästä hengissä, aion kertoa sinulle totuuden. Ja tällä kertaa sinun olisi paras uskoa minua.

Palasin sinun takiasi, Isabel.

ENSIMMÄINEN LUKU

• COLE •

F# LIVE: Meillä on tänään suorassa lähetyksessä Cole St. Clair, NARKOTIKAN vokalisti, joka antaa ensimmäisen haastattelunsa – ja a, pitkään aikaan. Kaksi vuotta sitten hän kaatui naamalleen konsertissa ja katosi heti sen jälkeen. Kokonaan pois tutkasta. Kytät naarasivat jokia. Fanitytöt itkivät ja pystyttivät alttareita. Puoli vuotta myöhemmin tuli tieto, että Cole oli katkaisuhoidossa. Ja sitten hän oli vain poissa. Näyttää kuitenkin siltä, että pian saamme kuulla uutta musaa Amerikan lemmikiltä, rockin ihmelapselta. Hän on juuri allekirjoittanut sopimuksen Baby Northin kanssa.

»Oletko koiraihminen vai koiranpentuihminen, Larry?» kysyin ja kurkotin kaulaani nähdäkseni ulos tummaksi sävytetystä ikkunasta. Näkymä vasemmalla: sokaisevan valkoisia autoja. Näkymä oikealla: fossiilisen polttoaineen värisiä mustia autoja. Enimmäkseen Mersuja, pari Audia joukossa. Aurinko kimmelsi ja säkenöi niiden konepelleistä. Palmuja versoi maisemasta epäsäännöllisin välein. Olin täällä. Viimeinkin täällä.

Tunsin itärannikkolaisen rakkautta länsirannikkoo kohtaan. Yksinkertaista ja puhdasta. Sitä ei turmellut mikään niin ruokoton kuin totuus.

Kuljettajani katsoi minuun peruutuspeilistä. Hänen luomensa lerppuivat veltoina teltoina punaisten silmien

päällä. Hän oli onneton asukki puvussaan, joka ei olisi halunnut majoittaa häntä. »Leon.»

Kännykkäni oli heiveröinen aurinko korvani päällä. »Leon ei voi millään olla vastaus kysymykseeni.»

»Se on minun nimeni», mies sanoi.

»Totta kai on», hersyitin. Ei hän ollut näyttänytkään Larrylta, nyt kun asiaa ajattelin. Ei, kun oli tuollainen ranneke. Ei, kun oli tuollainen suu. Päätelin, että Leon ei ollut L.A.:sta. Hän oli varmaan Wisconsinista. Tai Illinoisista. »Koirat. Koiranpennut.»

Hän päästi ilmat suustaan sitä miettiessään. »Koiranpennut kai.»

Kaikki sanoivat aina niin. »Miksi koiranpennut?»

Larry – ei kun Leon! – sotkeutui sanoissaan aivan kuin ei olisi pohtinut asiaa aiemmin. »Niitä on kai kiintoisampaa katsella. Aina liikkeellä.»

En voinut soimata häntä. Olisin itsekin valinnut koiranpennut.

»Mitähän varten ne hidastavat vauhtia, Leon?» kysyin. Puhelin oli pirun kuuma korvaani vasten. »Siis koirat.»

Leon ei empinyt vastaustaan. »Elämä uuvuttaa ne.»

F♣ LIVE: Cole? Vieläkö olet siellä?

COLE ST. CLAIR: Otin vähän kuin henkisen loman introsi aikana. Kysyin juuri kuskiltani, pitääkö hän enemmän koirista vai koiranpennuista.

F♣ LIVE: Intro oli pitkä. Kummista hän sitten pitää?

COLE ST. CLAIR: Kummista sinä?

F♣ LIVE: Koiranpennuista varmaan.

COLE ST. CLAIR: Haa! Ja tuplahaa! Larry – Leon – on samaa mieltä. Miksi valitsit koiranpennut?

F♣ LIVE: Ne ovat kai söpömpiä.

Vein puhelimen loitolle suustani. »Martin *F Natural Livestä* valitsi myös koiranpennut. Söpömpiä.»

Tieto ei näyttänyt ihmeemmin ilahduttavan Leonia.

COLE ST. CLAIR: *Leonin mielestä ne ovat hauskeempia. Energisempiä.*

F# LIVE: Eikö se käy voimille? Jos pentu on jonkun toisen, sitä voi katsella, ja sotkut ovat jonkun toisen murheita. Onko sinulla koira?

Minä *olin* koira. Aiemmin Minnesotassa olin lämpötilalle alttiin ihmissusilauman vuokraisäntä ja myös kuuluin laumaan. Joinain päivinä se seikka vaikutti tärkeämmältä kuin muut jutut. Se oli niitä salaisuuksia, jotka merkitsevät toisille paljon.

COLE ST. CLAIR: *Ei. Ei, ei, ei.*

F# LIVE: Neljä eitä. Yksinoikeudella meidän ohjelmassamme, tyypit. Cole St. Clairilla ei missään nimessä ole koiraa. Mutta hänellä voi olla pian albumi. Pannaanpa asiat oikeisiin mittasuhteisiin. Muistatteko, milloin tämä oli iso hitti?

Studiosta kajahtivat puhtaina ja hapokkaina yhden viimeisiin kuuluvan singlemme »Odotä/Älä odota» avaussoinnut. Raitaa oli soitettu niin paljon, että se oli kadottanut viimeisenkin alkuperäisen tunnelatauksensa minun kohdaltani. Se oli laulu minusta, jonkun toisen laatima. Tosin jonkun toisen mahtava biisi. Kuka sitten keksikin tuon bassoriffin, tiesi mitä teki.

»Voit puhua», sanoin Leonille. »Olen ikään kuin pidossa. Soittavat yhtä biisiäni.»

»En minä mitään sanonut», Leon vastasi.

Ei ollutkaan sanonut. Hän kärsi vaieten, miehemme Leon, tämän hienon L.A.-limusiinin ratin takana.

»Minä kun luulin sinun kertovan, miksi ajat tätä autoa.»

Hänen elämäntarinansa vyöryi esiin. Se alkoi Cincinnatiassa, missä hän oli liian nuori ajamaan autoa. Ja päättyi tähän vuokra-Cadillaciin, ja nyt hän oli liian vanha tekemään mitään muuta. Tarina kesti puoli minuuttia.

»Onko sinulla koiraa?» kysyin häneltä.

»Se kuoli.»

Tietenkin se oli kuollut. Joku tuuttasi torvea meidän takanamme. Musta auto tai valkoinen auto, melko varmasti Mersu tai Audi. Olin ollut Los Angelesissa kolmekymmentäkahdeksan minuuttia, yksitoista niistä ruuhkassa. Olen kuullut, että klisee liikennenuuhkasta ei pidä paikkaansa joissain L.A.:n osissa, mutta veikkaan sen johtuvan siitä, että kukaan ei halua ravata juuri niissä. Minä en ollut hyvä istumaan aloillani.

Kiepahdin katsomaan ulos takaikkunasta. Siellä, mustavalkoisessa meressä, hyrisi keltainen Lamborghini tyhjäkäynnillä kirkkaana kuin lasten lelu, palmurypäs taustalla. Sen toisella puolella oli uima-altaan värinen Volkswagenbussi, jota ajoi rastalettinen nainen. Kun liu'uin taas ympäri nahkaistuimella, näin auringon heijastuvan varastojen katoista, terrakottatiilistä, neljästäkymmenistä miljoonista valtavista aurinkolaseista. Voi, tämä paikka. *Tämä paikka*. Tunsin taas ilon ryöpsähdyksen.

»Oletko kuuluisa?» Leon kysyi meidän madellessamme eteenpäin. Biisini kilkutti vielä korvassani.

»Jos olisin kuuluisa, joutuisitko kysymään?»

Asia oli niin, että kuuluisuus oli ristiriitainen ystävä: ei koskaan paikalla, kun sitä tarvitsi, aina läsnä, kun siitä halusi joksikin aikaa eroon. Totta puhuen minä en merkinnyt

Leonille mitään, ja tilastollisesti merkitsin kaikkea ainakin yhdelle ihmiselle kahdeksan kilometrin säteellä.

Viereisessä autossa mies Wayfarers-laseissaan huomasi minun tiirailevan Kaliforniaa ja nosti minulle peukkuja. Vastasin eleeseen.

»Tuleeko haastattelusi parhaillaan radiosta?» Leon kysyi.

»Kuulemma tulee.»

Leon hyppi kanavilla ja oikaisi suoraan »Odota/Älä odota»-biisiin ohi. Rynkytin hänen istuintaan, kunnes hän kelasi taaksepäin.

»Tämäkö?» Hän näytti epäuskoiselta. Minun ääneni kujersi kaiuttimista, maanitteli kuuntelijoita riisumaan ainakin yhden vaatekappaleen ja lupasi heille – *lupasi* – että aamulla olisi hyvä mieli.

»Eikö kuulosta minulta?»

Leon katsoi kasvojani peruutuspeilistä, aivan kuin minun katsomiseni olisi tarjonnut hänelle vastauksen. Hänen silmänsä olivat julmetun punaiset. Siinä oli mies, joka tuntee syvästi, minä ajattelin. Oli vaikea kuvitella, että olisi yhtä surullinen kuin hän tällaisessa paikassa, mutta enköhän minäkin ollut aikoinani ollut täällä surullinen.

Siitä tuntui kuitenkin olevan kauan.

»Kyllä varmaan.»

Laulu päättyi radiossa vähitellen.

F4 LIVE: No niin, ihmiset. Joko muistatte? Voi niitä kesii, kun rokattiin NARKOTIKAN tahtiin. Selvä, Cole. Oletko siellä, vai teetkö uutta koiratutkimusta?

COLE ST. CLAIR: Pohdimme tässä kuuluisuutta. Leon ei ole kuullut minusta.

LEON: Ei se sinun syysi ole. En kuuntele juuri muuta kuin puheohjelmia ja joskus jazzia.

F♯ LIVE: Onko siinä Leon? Mitä hän sanoo?

COLE ST. CLAIR: Hän tykkää enemmän jazzista. Tietäisit sen, jos näkisit hänet, Martin. Leon on jazzmiehiä.

Esitin peruutuspeiliin jazzkädet kämmenet levällään. Leonin lurppasilmät katselivat minua surullisen kotvasen. Sitteen hänen toinen kätensä kohosi vaihdekepiltä tekemään puolet jazzkäsistä.

F♯ LIVE: Uskon kyllä. Mistä albumistasi aiot kehottaa häntä aloittamaan?

COLE ST. CLAIR: Todennäköisesti siitä »Välilyönti»-coverista, joka me tehtiin Magdalenen kanssa. Siinä on jazzia.»

F♯ LIVE: Onko?

COLE ST. CLAIR: Siinä on saksofoni.

F♯ LIVE: Sinäpä tiedät hurjasti musiikin lajeista. Kuule, jutellaan siitä sopimuksesta, jonka solmit Baby Northin kanssa. Oletko aiemmin tehnyt työtä hänen kanssaan?

COLE ST. CLAIR: Olin ain—»

F♯ LIVE: Mahtavatko kaikki tietää, kuka Baby on?

COLE ST. CLAIR: Martin, on tosi epäkohteliasta keskeyttää.

F♯ LIVE: Sori.

LEON: Minä tiedän hänet.

COLE ST. CLAIR: Ihan totta? Hänet muttet minua? Leon tietää hänet.

F♯ LIVE: Leon on kuin onkin jazzmiehiä. Tahtooko hän selostaa pikaisesti kotikuuntelijoille? Jos hän ei ole vaarassa ajaa kolaria.

Ojensin puhelintani Leonille.

»Tässä osavaltiossa ei saa puhua kännykkään, kun ajaa autoa», Leon sanoi.

»Minä pitelen sitä», tarjouduin ja odotin hänen kieltäytyvän, mutta hän kohautti auliisti harteitaan.

Luisuin hänen istuimensa taakse ja pidin puhelinta hänen korvallaan. Hänen hiuksensa oli leikattu siihen kuosiin, jossa sivuille on veistetty tarkka korvakaarre.

LEON: *Hän on se nainen, jolla on ne nettitelevisio-ohjelmat. Se hullu. Sharp Teeth piste com, mutta hän kirjoittaa sen oudosti. Kai numeroin. Sharp t-kolme-kolme-t-h piste com. Tai jotain. T-kirjainten paikalla voi olla ykköset.*

F⁴ LIVE: *Katsotko hänen ohjelmiaan?*

LEON: *Joskus kyytien välillä. Katselen puhelimesta. Hänellä oli viime vuonna ohjelma. Siitä huumenaisesta, jolla oli vauva.*

F⁴ LIVE: *Kristin Bank. Hän teki sharpt33th.comin monille tutuksi. Kuka olisi arvannut, että sarjaohjelma katkaisuhointoraskaudesta voisi vetää niin paljon katsojia? Piditkö siitä?*

LEON: *En tiedä, onko se sellainen ohjelma, josta pitää tai ei. Niitä vain katsotaan.*

F⁴ LIVE: *Tiedän tarkalleen, mitä meinaat. Okei, kuulaa taas Colea. Kuulijoita saattaa ihmetyttää, miksi Baby North ottaa hänet omalaatuiseen nettitelevisio-ohjelmaansa. Mistähän se johtuu, Cole?*

En minä idiootti ollut. Baby North oli kiinnostunut minusta, koska minä toin mukaanani takuuyteisön. Hän oli kiinnostunut minusta, koska minulla oli nätti naama ja fleda paremmin kuin useimmilla kavereilla. Hän oli kiinnostunut minusta, koska minä otin överit Club Josephinessa ja katosin sitten.

COLE ST. CLAIR: *Jaa, varmaan minun mahtavasta musastani. Ja olenhan minä mielettömän charmikas. Siitä se varmaan johtuu.*

Leon hymyili valjusti. Meidän edessämme autot lomittuivat laiskasti kuin pelikortit. Aurinko väreili paksuna peileistä ja heijastimista. Pikatietä reunustavat palmut olivat monen, monen kaistan päässä. En voinut uskoa, että olin täällä Kaliforniassa, katselin sitä enkä silti voinut koskettaa sitä. Tämän auton sisäpuoli tuntui olevan vielä ainakin kahden osavaltion päässä Kaliforniasta.

F♯ LIVE: Siltä kuulostaa. Baby tunnetaan musamaustaan.

COLE ST. CLAIR: *Perille meni. Tuo oli vitsi.*

F♯ LIVE: Olet nopea hoksaamaan.

COLE ST. CLAIR: *Tuota en kyllä ole ennen kuullut.*

F♯ LIVE: Ahaa! Tajuan. Tuo oli vitsi.

Nauroin Leonin kanssa ääneen.

Olin tavannut Martinin. Hänen äänensä oli ikinuorekas, mutta hän oli ollut musiikkitoimittaja kauemmin kuin minä olin elänyt. Ensimmäinen haastattelu, jonka olin hänen kanssaan tehnyt, oli ollut parinkymmenen minuutin pätkä mauttomasti esitettyjä seksijuttuja. Sitten olin tavannut hänet livenä ja todennut, että hän olisi ikänsä puolesta voinut olla isäni. Kysymyksiä, kysymyksiä: Miten hän kehäsi kuulostaa parikymppiseltä, vaikka oli kuudenkymmenen? Tehtiinkö äänihuulille kauneusleikkauksia? Miten pahasti olin loukannut häntä? Kävi kuitenkin ilmi, että Martin oli niitä ei-likaisia vanhempia miehiä, joille me vielä likaiset nuoremmat miehet tuotimme hupia.

F♯ LIVE: Kauanko sinulta menee tämän uuden albumin laatimiseen ja levyttämiseen? Ei varmaan kauan.

COLE ST. CLAIR: *Kuutisen viikkoa.*

F♯ LIVE: Kuulostaa kunnianhimoiselta.

Jos Wikipediasta etsii sanan *kunnianhimo*, esiin putkahtaa ensimmäisenä minun valokuvani. Minulla oli matskua, jota olin kirjoitellut kyyhöttäessäni yksin leirissä Minnesotassa, mutta oli tuntunut oudolta yrittää väkertää valmista tyhjiossä. Ei bändiä. Ei kuuntelijoita.

Studioissa he olisivat paikalla.

COLE ST. CLAIR: *Minulla on visio.*

F⁴ LIVE: *Luuletko jääväsi L.A.:hin?*

En ollut erityisen hyvä *jäämään* minnekään. L.A. oli kuitenkin paikka, jossa oli Isabel Culpeper. Hänen nimensä ajatteleminen oli vaarallinen, pakkomielteinen reitti. En suostuisi soittamaan hänelle, ennen kuin olisin päässyt taloon. En soittaisi hänelle, ennen kuin olisin keksinyt, miten voisin dramaattisesti kertoa hänelle, että olen Kaliforniassa.

En soittaisi hänelle, ennen kuin olisin varma, että hän ilahtuisi minun täällä olostani.

Jos hän ei ilahtuisi siitä, silloin...

Läppäsin yhdellä liikkeellä ilmastointiaukot kiinni. Tunsin pitkästä aikaa olevani liian lähellä sutta. Tunsin mahasani myllerryksen, joka kertoi muuttumisen olevan lähellä.

COLE ST. CLAIR: *Se vähän riippuu. Siitä, tahtooko L.A. minut.*

F⁴ LIVE: *Kaikki tahtovat sinut.*

Leon piteli puhelintaan niin, että näin näytön. Hän oli juuri ostanut NARKOTIKAN »Välilyönnin» (mukana Magdalene). Hän näytti nyt iloisemmalta kuin meidän tavatessamme – silloin kun hän oli Larry. Ulkona piinasi helle. Asvaltiti

värisi pakokaasuissa. Minuutin aikana emme olleet hievahaneet tuumaakaan. Katselin L.A.:ta televisiosta.

Nyt sitten olin antautunut ajattelemaan Isabelin nimeä, eikä millekään muulle jäänyt tilaa. Tämä auto, tämä haastattelu, tämä kaikki muu – Isabel oli aito asia. Hän oli laulu.

COLE ST. CLAIR: *Kuulkaa, Martin ja Leon, minä poistun nyt autosta. Kävelen loppumatkan.*

Leon kohotti kulmaansa. »Tämä ei ole kävelytie. Pientareella ei varmaan saa kävellä. Näetkö kenenkään muun nousevan autostaan jalkapatikkaan?»

Ei, en nähnyt. Mutta näin harvoin kenenkään toisen tekevän mitään samaa kuin minä. Ja jos näin, se yleensä tarkoitti, että minun oli aika lopettaa.

Isabel –

F4 LIVE: Hetkinen, mitä Leon sanoo? Missä sinä olet?

Olin jo jättänyt haastattelun taakseni. Minun piti käyttää koko tahdonvoimani, jotta jaksoin hilata huomioni takaisin Martinin kysymyksiin.

COLE ST. CLAIR: *Hän yrittää puhua minut ympäri. Ollaan tiellä 405. Ei tässä mitään. Olen hyvässä kunnossa. Et usko, millaiset muskelit saa katkaisuhoidossa. Leon, lähdetkö messiin?*

Olin jo avannut turvavyöni. Kiskoin selkäreppuni – mitään muuta en ollut tuonut Minnesotasta – omalle puolelleni autoa. Leonin silmät rävähtivät pyöreiksi. Hän ei tiennyt, olinko vakavissani, mikä oli naurettavaa, koska olen aina vakavissani.

Isabel. Vain muutaman kilometrin päässä.

Sydämeni alkoi heittää voltteja sisälläni. Tiesin, että minun olisi pitänyt hillitä se, koska minulla oli vielä pitkä matka, mutta se ei oikein onnistunut. Tätä päivää oli suunniteltu ja uneksittu monta viikkoa.

F# LIVE: Yritätkö taivutella Leonin hylkäämään auton moottoritielle?

COLE ST. CLAIR: *Yritän pelastaa hänen henkensä, ennen kuin on myöhäistä. Lähde messiin, Leon. Kävellään pois tämän auton luota, sinä ja minä. Etsitään jogurttipehmikset ja parannetaan maailma.*

Leon kohotti avuttoman kätensä. Vasta hetki sitten se oli ollut jazzkäsi. Minkä pettymyksen hän tuottikaan.

LEON: *En voi. Eikä sinun pitäisi. Nyt on paha ruuhka, mutta se on ohj parin minuutin päästä. Odota nyt –*

Läppäsin häntä olalle.

COLE ST. CLAIR: *Okka, minä häivyn. Kiitos, kun otit minut ohjelmaasi, Martin.*

F# LIVE: Lähtekö Leon mukaasi?

COLE ST. CLAIR: *Ei siltä näytä. Ensi kerralla sitten. Leon, nauti raidasta. Maksu on kai kuitattu. Hyvä.*

F# LIVE: Cole St. Clair, entinen NARKOTIKAN nokkamies. Hauska kokemus, kuten aina.

COLE ST. CLAIR: *Tuon olen kuullut ennenkin.*

F# LIVE: Maailma riemuitsee saadessaan sinut takaisin, Cole.

COLE ST. CLAIR: *Niinhän maailma nyt sanoo. Okei. Pitää mennä.*

Lopetin puhelun ja avasin oven. Auto takanamme päästi aivan vionon tuuttauksen, kun kömmin ulos. Kuumuus – voi sitä kuumuutta. Se oli tunnetila. Se valtasi minut. Ilma haisi neljältäkymmeneltä miljoonalta autolta ja neljältäkymmeneltä miljoonalta kukkaselta. Tunsin silkan adrenaliinin kouraisun, muiston kaikesta, mitä ikinä olin tehnyt Kaliforniassa, ja odotuksen ilon kaikesta, mitä voisi tehdä.

Leon tuijotti surkeana ulos, joten kumarruin pikaisesti sisään. »Koskaan ei ole myöhäistä muuttua», sanoin hänelle.

»Minä en voi muuttua», hän vastasi murheen murtamana.

Sanoin: »Talla pohjaan ja menoksi, Leon.»

Heilautin repun olalle, astelin tyhjäkäynnillä jurnuttavan mustan Mersun editse ja suuntasin lähimpään liittymään.

Joku huusi: »NARKOTIKA ikuisesti!»

Lähetin hänelle lentosuukon ja loikkasin betoniesteen yli. Kun osuin maahan, olin Kaliforniassa.

Jos jokin tuhoaa minun sankarini, se johtuu jostain, mitä he ovat itselleen tehneet. Minähän kerroin. Minä vain sysään väkeni tilanteisiin. Miten he ne käyttävät, on heidän asiansa. Jos vihollinen on olemassa, se on heidän sisällään.

- *Baby North tosi-tv-uhreistaan*

LÖYDETTY.

Cole St. Clair – rocktähti, ihmissusi, entinen addikti – on Los Angelesissa ja lupautunut esiintymään tosi-tv-ohjelmassa, jonka tarkoitus on vietellä tähti kaidalta tieltä. Oikeasti hänet on vietelty kaupunkiin yksi ainoa syy: Isabel Culpeper.

KADONNUT.

Isabel yrittää pärjätä Enkelten kaupungissa. Hän tuntee pelinhengen yhtä hyvin kuin muutkin teeskentelijät, mutta elämä tuntuu turhalta. Mikä on palkinto?

VIETTELYS.

Joskus kauan sitten Isabel ja Cole rakastivat toisiaan, mutta mennyt yhteiselo ei anna toiveita ruusuisesta tulevaisuudesta. Vain se on varmaa, etteivät he osaa päästää irti toisistaan.

Viettelys on Väristys-sarjasta tuttujen Colen ja Isabelin tarina.

N84.2

Isbn 978-951-0-40548-2

www.wsoy.fi

www.maggiestiefvater.com

